

Arrest

nr. 348 150 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. JESPERS**
 Broederminstraat 38
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 mei 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2020 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 september 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 297 389 van 21 november 2023 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 6 juni 2024 dient verzoekster een aanvraag tot machtiging van verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die op 4 oktober 2024 onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 327 889 van 10 juni 2025 het beroep verwerpt.

Op 26 februari 2025 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoekster om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 338 482.

Op 23 september 2025 dient verzoekster voor de tweede keer een aanvraag in tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op 31 maart 2026 onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 365 906.

Op 28 mei 2026 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: U.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Niboye-Kicukiro nationaliteit: Rwanda (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

☒ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende op 16.09.2020 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 26.09.2022 geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS)Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 24.10.2022 diende zij beroep in tegen de weigering bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar ook deze laatste besliste op 23.11.2023 dat betrokkene niet erkend werd als vluchteling en ook niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 06.06.2024 diende zij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 04.10.2024 niet ontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 21.11.2024 betekend aan betrokkene. Zij diende beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Op 10.06.2025 besliste de RvV om het beroep te verwerpen.

Op 03.03.2025 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) met een termijn van 30 dagen betekend. Betrokkene diende beroep in tegen dit bevel.

Op 23.09.2025 diende zij een tweede regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis in. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 31.03.2026. De beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) met een termijn van 30 dagen. Ook tegen deze beslissing diende zij beroep in bij de RvV.

De beroepsprocedures die betrokkene indiende hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Rwanda wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene verklaart op 28.05.2026 aan de PZ Zottegem/Herzele/Sint-Lievens-Houtem dat zij sinds 2020 in België verblijft. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 21.11.2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de asielpprocedure – namelijk drie jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 06.06.2024 een aanvraag 9bis indient. Deze aanvraag wordt afgesloten op 04.10.2024 met een onontvankelijke beslissing die gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin zij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar Rwanda uit angst voor opsluiting door de Rwandese autoriteiten. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 16.09.2020. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Ze verklaart geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben. Ook het administratief dossier bevat geen elementen die daar op wijzen.

Ze verklaart dat haar adoptiefamilie (moeder, vader, broers en zus). We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de Belgische familie waar zij inwoont die haar zou adopteren. Echter, we dienen vast te stellen dat betrokkene de adoptie niet aantoont, zij legt louter een 'verzoekschrift' strekkend tot gewone adoptie van een meerderjarig persoon' voor. De band tussen adoptieouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met een familie waar zij goede banden mee heeft, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Haar biologische familie zou bovendien nog in Rwanda verblijven.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 27.05.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Er werd vervolgens beslist om een huisbezoek bij betrokkene te doen, dit resulteerde positief en betrokkene werd opnieuw uitgenodigd voor een gesprek over de toestand van haar administratief dossier. Er werd een

gesprek vastgelegd voor 18.09.2025. Zij liet echter op 18.08.2025 weten niet aanwezig te kunnen zijn voor dit gesprek, waarna zij een nieuwe uitnodiging kreeg voor 19.09.2025. Op 30.09.2025 werd beslist om het traject te pauzeren wegens een lopende 9bis aanvraag.

Nadat negatief beslist werd over haar 9bis-aanvraag, kreeg mevrouw een uitnodiging voor een opvolggesprek dd. 06.05.2026. Zij bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek en bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Betrokkene werd doorheen het traject tevens uitgebreid geïnformeerd over haar verblijfssituatie en de risico's van onwettig verblijf. Op 06.05.2026 werd beslist om het traject stop te zetten wegens geen medewerking.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.02.2025 dat haar betekend werd op 03.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

□ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene diende op 16.09.2020 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 26.09.2022 geweigerd

door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 24.10.2022 diende zij beroep in tegen de weigering bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar ook deze laatste besliste op 23.11.2023 dat betrokkene niet erkend werd als vluchteling en ook niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar Rwanda uit angst voor opsluiting door de Rwandese autoriteiten. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 16.09.2020. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Er is een repatriëring gepland op 10 juni 2026.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten. Verzoekster zet uiteen dat zij van haar vrijheid werd beroofd en verweerder de bestreden beslissing op 10 juni 2026 gedwongen zal uitvoeren. Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1 Verzoekster voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, lid 1, 1° en 13°, artikel 7, lid 2, artikel 62 en 74/13, lid 3, 1° en 6° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van uitdrukkelijke motivering, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht en het beginsel audi alteram partem, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten:

Verzoekster betoogt vooreerst dat zij gehoord werd in het Nederlands terwijl zij de Nederlandse taal onvoldoende begrijpt en spreekt. Zij diende met een tolk te worden gehoord. Indien zij correct was gehoord had ze haar situatie over de adoptie kunnen verduidelijken. Zij had gewezen op de nakende inleiding van de adoptieprocedure door haar adoptieouders. Dat haar moeder eveneens wenst dat ze wordt geadopteerd en dat er reeds lang voor haar arrestatie is begonnen aan de adoptieprocedure. Daarnaast had verzoekster gewezen op het feit dat ze met haar adoptieouders sedert 2024 samenwoont en dat zij een jarenlange familiale en privé relatie hebben ontwikkeld. Bovendien had ze gewezen op de materiële en morele ondersteuning door haar adoptieouders. Dat zij immers een jonge en kwetsbare persoon is.

Tijdens het gehoor werd er ook niet ingegaan op haar angst voor opsluiting door de Rwandese autoriteiten en zij om die reden niet kan terugkeren. Indien ze hierover gehoord was had ze kunnen inbrengen dat ze nog steeds vervolgd wordt in Rwanda. Verzoekster wijst er tevens op dat zij bij haar aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet van 29 september 2025 een nieuw stuk 10 heeft voorgelegd met betrekking tot haar vrees voor actuele vervolging, naar diverse mensenrechtenrapporten die de lopende schendingen van de mensenrechten in Rwanda aanklagen. Het is bijgevolg onjuist te stellen dat het dossier geen nieuwe elementen bevat die haar vrees voor vervolging kan aantonen.

In het tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, met name haar gezins- en privéleven met haar adoptieouders. Sinds begin 2021 wordt zij door het echtpaar ondersteund in haar dagelijkse noden aangezien zij een jonge en kwetsbare persoon was zonder steun. Sinds 15 januari 2025 verblijft zij bij het echtpaar en waakt het echtpaar over haar welzijn, de toekomst en haar persoonlijke ontwikkeling. Haar vader is overleden in mei 2025 en haar moeder is op leeftijd en gehandicapt. Haar advocaat maakt een verzoekschrift strekkende tot gewone adoptie over voor een meerderjarige persoon dat op 16 mei 2026 aan het echtpaar werd gezonden. Omdat het echtpaar dringend naar Afrika moest is het verzoekschrift nog niet ingediend op de rechtbank. Opnieuw verwijst verzoekster naar haar aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet van 16 september 2025 en de bijgevoegde verklaringen van haar adoptieouders waaruit de speciale band tussen hen blijkt en de bijkomende elementen van afhankelijkheid. Minstens wordt een effectief gezinsleven aangetoond, nu zij op hetzelfde adres wonen sinds eind 2024. Bovendien ontbreekt een faire balance toets in de bestreden beslissing.

In een derde onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, met name haar vrees voor een terugkeer naar Rwanda aangezien haar politiek profiel nog steeds vervolgd wordt in Rwanda. Zij merkt op dat de motivering ook onjuist is aangezien zij op 23 september 2025 een nieuw stuk heeft voorgelegd met betrekking tot haar actuele vervolging. Zij verwijst tevens naar de diverse mensenrechtenrapporten en stuk 4 van de aanvraag, alsook stuk 5 in haar beroep tegen de negatieve beslissing van haar aanvraag.

Aangaande de beslissing tot terugleiding:

In het eerste onderdeel van het middel wijst verzoekster erop dat de artikelen “3° en 4°” niet bestaan en mogelijks artikel 1, §2, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld. In die zin is de formele motiveringsplicht geschonden.

In het tweede onderdeel van het middel betwist verzoekster dat er een actuele of reële aanduiding was van het risico op onderduiken, nu zij steeds verbleef op het adres te Zottegem en zij geen gevolg gaf aan het bevel van maart 2025 omdat ze een lopende aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet had die overigens is afgesloten met de beslissing van 31 maart 2026 zonder bevel. Dat zij niet aanwezig was op het opvolggesprek van 6 mei 2026 was omdat er geen nieuw bevel werd gegeven en is geen afdoende reden om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek meer te geven. Er is geen afdoende onderzoek gevoerd naar het actueel en reëel karakter van het risico op onderduiken.

In het derde onderdeel verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting hierboven met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Rwanda.

3.2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie en omdat zij beslissingen heeft ontvangen waarbij haar het verblijf wordt geweigerd. De motivering in feite aangaande het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is dat er een risico op onderduiken bestaat en haar verzoek om internationale bescherming werd geweigerd doordat zij niet werd erkend als vluchteling en niet in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus na het hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing vermeldt op een duidelijke en overzichtelijke wijze de juridische en feitelijke gronden die tot het nemen ervan hebben geleid. Bij lezing ervan blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit de kritiek die zij ontwikkelt in haar verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster voldoende kennis heeft van de redenen waarom haar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek werd afgegeven. Specifiek wat betreft het motief dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omwille van een risico op onderduiken, merkt de Raad op dat in dit verband de toepasselijke rechtsgrond wordt weergegeven, met name artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, net als de hierbij toegepaste criteria om dit risico vast te stellen die wettelijk zijn bepaald en de concrete redenen waarom verweerder van mening is dat gelet op deze criteria er in het specifieke geval van verzoekster effectief sprake is van een risico op onderduiken. Het enkele gegeven dat het wetsartikel waarin deze objectieve criteria door de wetgever zijn uitgewerkt niet evenzeer specifiek is vermeld, belet niet dat verzoekster – hierin trouwens bijgestaan door een advocaat met een ruime ervaring in het Vreemdelingenrecht – wel degelijk op voldoende wijze in kennis is gesteld van de redenen waarom wat haar betreft een risico op onderduiken is vastgesteld en de gegeven motivering haar in staat stelt op nuttige wijze in rechte op te komen tegen deze motivering.

Meer algemeen heeft verweerder de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen zeer uitvoerig gemotiveerd. Hierbij is verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 6° van de Vreemdelingenwet. Zowel het risico op onderduiken als het feit dat haar verzoek om internationale bescherming ongegrond is verklaard is uitvoerig, aan de hand van de concrete feiten van het geval, toegelicht. Hiermee heeft verweerder afdoende toegelicht waarom hij het nodig heeft geacht gebruik te maken van zijn bevoegdheid om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Evidente motieven, of de motieven van de motieven, moeten niet worden opgenomen. De voorziene motivering stelt verzoekster in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetbepalingen blijkt *prima facie* niet.

3.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

In eerste instantie wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name beschikt zij niet over een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Verzoekster betwist dit niet. Een incorrecte toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan dus niet blijken. Dit eerste motief volstaat op zichzelf genomen reeds als grondslag voor de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het hoorrecht, het recht van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting omdat zij in het Nederlands werd gehoord zonder tolk, kan zij niet worden gevolgd. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming in de Franse taal werd gehoord. Ook in het kader van het ICAM-coachingstraject werd zij op 30 september 2025 gehoord in de Franse taal. Wat haar gehoor door de PZ Zottegum op 28 mei 2026 betreft verwijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen naar de vragen die in het Nederlands, Frans en Engels waren geformuleerd en waarbij verzoekster haar antwoorden in het Frans heeft geformuleerd. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet werd gehoord in de taal die zij machtig is.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag van 28 mei 2026 en het formulier ter bevestiging van het horen van verzoekster, blijkt dat zij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij recent meermaals een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend waarbij zij over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvragen alle nuttige elementen aan te voeren. Verzoekster heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging kan, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer de verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. In dit verband wijst verzoekster op de lopende adoptieprocedure en op een nieuw stuk 10 bij

haar aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet met betrekking tot haar actuele vrees voor vervolging in Rwanda.

Aangaande de adoptieprocedure en verzoeksters vrees voor een terugkeer naar Rwanda wordt het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar Rwanda uit angst voor opsluiting door de Rwandese autoriteiten. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 16.09.2020. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

(...)

Ze verklaart dat haar adoptiefamilie (moeder, vader, broers en zus). We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de Belgische familie waar zij inwoont die haar zou adopteren. Echter, we dienen vast te stellen dat betrokkene de adoptie niet aantoont, zij legt louter een ‘verzoekschrift strekkend tot gewone adoptie van een meerderjarig persoon’ voor. De band tussen adoptieouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met een familie waar zij goede banden mee heeft, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Haar biologische familie zou bovendien nog in Rwanda verblijven.”

Het valt dan ook niet goed in te zien op welke wijze de door de verzoekster aangehaalde elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Waar verzoekster stelt dat zij is gehoord zonder de bijstand van een tolk maakt zij niet aannemelijk dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn, dan wel dat bepaalde verklaringen foutief zouden genoteerd zijn. Uit het administratief verslag kan niet worden afgeleid dat er communicatieproblemen waren, waardoor verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door het gebrek aan een tolk in haar belangen zou zijn geschaad.

Verzoekster toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster wijst op haar ‘speciale band’ met haar adoptieouders en het feit dat zij bij hen inwoont.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de adoptie van verzoekster niet wordt aangetoond. Hetgeen niet wordt betwist in het verzoekschrift. Bovendien is verzoekster meerderjarig. Het loutere feit dat verzoekster onder hetzelfde dak woont van haar adoptieouders heeft niet tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling incorrect is. De Raad merkt eveneens op dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel als gezins- of familieleden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Nergens kan uit blijken dat verzoekster een bijzondere band van afhankelijkheid heeft met haar adoptieouders. Haar betoog blijft beperkt tot de loutere bewering dat zij jong is en kwetsbaar en dat haar adoptieouders haar ondersteunen in haar dagelijkse noden. Ten bewijze hiervan verwijst verzoekster naar haar aanvraag 9bis Vreemdelingenwet van 16 september 2025 en de stukken bijgevoegd bij de aanvraag. In de bestreden beslissing wordt evenwel vastgesteld dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 31 maart 2026. In de actuele stand van het geding kan de Raad slechts vaststellen dat de beslissing waarbij de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard op 31 maart 2026, ingevolge het 'privilège du préalable', wordt vermoed wettig te zijn, zolang deze niet wordt vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn ("privilège du préalable") (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Zelfs aangenomen dat zij met haar adoptieouders een gezinsleven zou onderhouden, blijkt evenwel uit de loutere omstandigheid dat zij sinds eind 2024 op hetzelfde adres samenwonen niet afdoende dat er een bijkomende afhankelijkheidsband bestaat.

Waar verzoekster nog naar haar privéleven verwijst heeft zij nagelaten uiteen te zetten waaruit haar privéleven bestaat waardoor evenmin een schending van haar privéleven aannemelijk wordt gemaakt. In de mate verzoekster verwijst naar haar adoptieouders merkt de Raad op dat zij dit privéleven heeft ontwikkeld tijdens een periode dat verzoekster wist of behoorde te weten dat het voortzetten van haar privéleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen.

In het geval van verzoekster is het niet betwist dat zij slechts over een tijdelijk verblijf beschikte gedurende de procedure van haar verzoek om internationale bescherming. In een dergelijke situatie vallen geen uitzonderlijke omstandigheden te ontwaren die kunnen toelaten vaststellen dat verzoeksters privébelangen in België de bovenhand moeten krijgen of aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting op basis van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft ook op geen enkele wijze aan dat de banden met haar adoptieouders in België niet kunnen worden verdergezet als zij terugkeert naar haar land van herkomst, door middel van de moderne communicatiemiddelen of door middel van periodieke bezoeken van haar adoptieouders aan haar in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

3.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking werd in de bestreden beslissing correct geoordeeld dat er geen sprake is van een gezins- of familieleden in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op wat voorafgaat, blijkt geenszins een automatische toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

3.2.7 Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en betoogt dat zij nog steeds vreest voor een terugkeer aangezien haar politiek profiel nog steeds wordt vervolgd in Rwanda.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan de vreemdeling toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster maakt niet met minstens een begin van bewijs aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Rwanda zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Haar algemeen betoog dat haar politiek profiel nog steeds vervolgd wordt in Rwanda, kan niet worden aanvaard als een ernstige en zwaarwichtige grond om aan te nemen dat ze het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst naar stuk 10 (stukken asiel) in haar aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet van 23 september 2025 en naar stuk 5 bij het annulatieberoep tegen de negatieve beslissing van de aanvraag. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat de beslissing waarbij de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard op 31 maart 2026, ingevolge het ‘*privilège du préalable*’, wordt vermoed wettig te zijn, zolang deze niet wordt vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (“*privilège du préalable*”) (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Verder volstaat de loutere verwijzing naar een aantal stukken in een vorige procedure niet om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Op 16 september 2020 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in die negatief is afgesloten. Bovendien blijkt uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het CGVS dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, net zo min als in het arrest van de Raad nr. 297 389 van 21 november 2023 er geloof wordt gehecht aan haar profiel waardoor haar opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoekster beperkt haar betoog thans tot enkele blote beweringen die niet worden ondersteund door enig begin van bewijs.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.8 Verzoekster wordt verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 6° van de Vreemdelingenwet. Zij betwist evenwel het risico op onderduiken, nu zij steeds verbleef op een adres te Zottegem.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. [...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; [...]

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2 [...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verweerder stelt vast dat er een risico op onderduiken bestaat, aan de hand van de hiervoor wettelijk bepaalde criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster niet meewerkt of meewerkte met de overheden en dat zij duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan een verwijderingsmaatregel. Een en ander werd concreet toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekster betoogt dat de onontvankelijk verklaarde 9bis aanvraag niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten en zij aldus in afwachting was van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster niet meewerkte of niet is ingegaan op de uitnodiging in het kader van de ICAM-coaching, hetgeen niet wordt betwist door verzoekster. Daarnaast wordt vastgesteld dat de CGVS haar op 26 september 2022 geen vluchtelingenstatuut of subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming, evenmin als de Raad. Waar verzoekster erop wijst dat zij na de negatieve beslissing van 31 maart 2026 op haar aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, gaat zij voorbij aan het feit dat de regularisatieaanvraag geen schorsende werking heeft noch een impliciete intrekking van de vorige bevelen tot gevolg heeft. Verweerder diende bijgevolg geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, nu het bevel van 26 februari 2025 nog steeds van kracht was en diende uitgevoerd te worden. Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat het gesprek met de ICAM-coach werd gepauzeerd wegens de nieuwe aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekster verantwoordt overigens niet waarom zij niet aanwezig kon zijn op de nieuwe uitnodiging voor een opvolggesprek op 6 mei 2026. Noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen ter voorbereiding van haar terugkeer. Aldus brengt verzoekster geen elementen bij die het vastgestelde risico op onderduiken kunnen weerleggen.

De schending van artikel 74/14, §3, 1° en 6° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

3.2.9 Voor wat het derde onderdeel betreft waarbij verzoekster opnieuw verwijst naar haar uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Rwanda, verwijst de Raad naar de bespreking dienaangaande hierboven.

3.2.10. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekster met haar uiteenzetting van het middel geen schending aannemelijk maakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.11. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel werd miskend.

3.2.12 Verzoekster laat verder na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn worden geschonden door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel prima facie niet ontvankelijk is.

3.2.13. Het door verzoekster ingeroepen beginsel audi alteram partem heeft dezelfde inhoud als het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht binnen het recht van de Europese Unie (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). Er kan dus worden volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking.

3.3. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. CLAESEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. CLAESEN

N. MOONEN